

troer jeg rigtignok ikke har Noget som helst paafig; thi naar Restancen er paadrægen, gives Restancelisten til Fogden, for at han kan indbringe den, og da Fogden tillige er Politimester, vil dens Ifke-Betaling medføre, at Vedkommende til Politiprotocollen faaer et Tilhold om i den Anledning at afholde sig fra at drive Handelen, saa det vil ikke medføre nogen praktisk Vanstuelighed paa Landet. — Det samme ærede Medlem ved Siden af mig gjorde en Bemærkning med Hensyn til de Muletter, som ere fastsatte ved den nuværende Næringslov, og meente, at der kunde være Grund til at forhøje dem, fordi der nu her var sat en saadan høj Priis paa Næringsbeviset, og allsaa den Ret, der gjennem det erhvervedes, var af større Betydning. Jeg skal imidlertid i saa Henseende tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at Muletten for første Gang begaaet Brændeviinsforseelse er fra 10 til 50 Rd., næste Gang er den fra 20 til 100 Rd., og saa fremdeles dobbelt op; og da nu Dommeren selvfølgelig ikke er bunden til at tage Minimum, saa synes der dog i Spatiummet mellem 10 og 50 Rd. at maatte kunne findes en Mulet, som for 1ste Gang begaaet Overtrædelse maatte kunne anses for passende. Dertil kommer, at det nærværende Lovforslag allerede indeholder en betydelig Skærpselse af den ældre Lovgivning, idet der i § 4 er en Bestemmelse om, at hele Næringsretten forbyrdes, naar Noget 3die Gang gjør sig skyldig i Overtrædelse af Loven. Det er en Bestemmelse, som har en ganske alvorlig Character og allerede indeholder en saadan Skærpselse af de bestaaende Straffebestemmelser, at man, som det forekommer mig, nok kan berolige sig derved. — At der, som det samme ærede Medlem yttrede, skulde være nogen Grund til at tillægge Sogneraadene en Ret til at forfølge Næringsager, der rejse sig af denne Lov, troer jeg intetlignende ikke. Som det vil være ærede Medlemmer bekendt, paaligger der Politimesteren en Forpligtelse til *ex officio* at påtale alle Brændeviinsovertrædelser; en simpel Anmeldelse fra vedkommende Sogneraad til Politimesteren om en saadan Overtrædelse vil allsaa paalægge ham *ex officio* at tage sig af Sagen, saa der ikke

ret vel kan anses nogen Grund til at tillægge Sogneraadene en anden Stilling i denne Slags Sager end den, de nu have. — Jeg skal stuttelig tillade mig at knytte et Par Ord til Endringsforslaget under Nr. 12. Jeg vil ikke nægte, at jeg blev meget smertelig overrasket ved den ærede Indenrigsministers Stilling til dette Forslag. Under Sagens 1ste Behandling yttrede han, at det jo var en Selvsølge, at en Collegas Samtykke var nødvendigt, for at dette Forslag, som da blev antydet, kunde modtages af ham, og jeg skal her strax tilføje, at Udvalget har forfikkret sig om, at der ikke fra Finansministerens Side vil være Noget tilhinder for, at dette Forslag bliver vedtaget. Den ærede Minister fremhævede imidlertid strax igaar, at man ved at vedtage dette Forslag vilde gjøre et Brud paa Ligheden mellem Kjøbstæderne og Landet. Ja, dette maa jo ganske sikkert erkjendes; men det kommer saameget an paa, hvad man forstaaer ved Lighed. Den ærede Minister omtalte ogsaa igaar, at der fandtes en anden Ulighed, den nemlig, at Kjendelserne for Næringsbeviserne tilfaldt Kjøbenhavns Communes Kasse og Sognecommunernes Kasse heelt, medens derimod kun Halvdeelen tilfalder Kjøbstædernes Kæmmerkasse, idet den anden Halvdeel gaar til Magistraten og Byssriveren. Der var et æret Medlem fra 1ste Kred (Krieger), som lige overfør en Hentydning til denne Bestemmelse fra et æret Medlem fra Odense (W. Petersen) vilde gjøre gjældende, at der i saa Henseende ikke var etableret nogen Ulighed mellem Kjøbstæderne og Landet ved Næringsloven; det var ialfald først skeet ved senere Lønningslove. Men jeg maa derimod virkeligt urgere, at selv Næringsloven indeholder den Fordeling af de Penge, der indkomme ved Kjendelser for Borgerklabsbeviser, hvorefter de af Kongen beffillede Magistrater i Kjøbstæderne oppebære den ene Halvdeel, medens den anden Halvdeel tilfalder Kjøbstædernes Kasse. Det er særdeles forklarligt, at man ved Vedtagelsen af Næringsloven fastholdt en saadan Bestemmelse; thi det var den Regel, som dengang var den gjældende, og da Statskassen selv maatte have godtgjort de vedkommende Embedsmænd det Slaar i Indtægter, de vilde